

[Pürschel.]

ikke ment at kunne tiltræde Forslaget; men noget stort principielt Spørgsmaal er det jo ikke.

Med Hensyn til Bigami, § 207, stilles der under Nr. 113, 115 og 117 af Mindretallet under Nr. 2 Forslag om at skærpe Straffen. Nogen nærmere Motivering behøves formentlig ikke. De foreslaaede Strafferammer er efter vor Opfattelse for milde. Hele Udvalget stiller under Nr. 114 og 116 Forslag om, at Straf for uagtsom Bigami i visse Tilfælde helt skal udgaa. Det har neppe nogen større praktisk Betydning.

Under Nr. 118 kommer jeg til et af de fire Forslag, der er stillet af Fru Mathilde Hauschultz alene. Det tages naturligt sammen med Ændringsforslag Nr. 126. I begge Tilfælde foreslaas Aldersgrænsen for Kvinders Beskyttelse nedsat fra 18 til 16 Aar. I det første Tilfælde drejer det sig om Blodskam og i det andet om almindelig Forførelse. Fru Hauschultzs Begrundelse var den, at et Pigebarn paa 16 Aar i vore Dage normalt vil være tilstrækkeligt udviklet til ikke at behøve nogen særlig Beskyttelse. Regelen gælder nu i øvrigt ogsaa Mandspersoner, men den er naturligvis mest praktisk med Hensyn til Kvinder. Jeg tror, at det ved disse Ændringsforslag er overset, at der ved den første vil opstaa en Anomali i Forhold til § 222, 1ste Stykke, hvorefter Beskyttelsesgrænsen for Plejebørn vedblivende er 18 Aar, medens den for egne Børn kun skulde være 16. Der kan til Fordel for Ændringsforslag Nr. 126, der altsaa nedsætter Beskyttelsen fra 18 til 16 Aar, anføres overordentlig vægtige reale Hensyn, der kom stærkt frem paa det Dommermøde, der afholdtes i Efteraaret. Denne Hævelse af Grænsen fra 16 til 18 Aar i Forhold til den nugældende Ret er ingenlunde uden Betænkelighed. Personlig er jeg ikke sikker paa, at ikke Straffelovens Inddeling med de 12 og 16 Aar i Virkeligheden er rigtigere; men det er i alt Fald sikkert, at Harmonien i Lovforslaget forrykkes, naar man piller ved enkelte eller et Par af Aldersgrænserne i disse Kapitler, medens de øvrige Bestemmelser lades urørte. Den samme Indvending gælder det Forslag, som under Nr. 119 er stillet af Venstre sammen med Fru Mathilde Hauschultz; og hvorefter Aldersgrænsen for de ved Blodskam for Straf fritagne eller mildere behandlede nedsættes fra 18 til 16 Aar.

Under Nr. 121 er der af et Mindretal, Venstres Udvalgsmedlemmer og mig, stillet Forslag om Straf for Ægteskabsbrud. Vi

har ment det urigtigt at opgive det strafferetlige Værn om Ægteskabet og har medtaget den ugifte medvirkende under Bestemmelsen. Man er herved i Overensstemmelse med saa moderne Straffelovsudkast som det i Svejts af 1918 og det i Tyskland af 1927, og de Indvendinger, der kunde rettes mod Bestemmelserne af 1866, er imødegaaet derved, at Straf kun kan begæres af den krænkede Ægtefælle og kun, naar Ægteskabet paa Grund af denne Forseelse er opløst eller begæres opløst. Det er altsaa kun i de Tilfælde, hvor der som Følge af selve den Forbrydelse, der paatales, er indtraadt en Katastrofe for det paagældende Ægteskab, at Straffen kommer til Anvendelse, og i disse Undtagelsestilfælde maa jeg mene, at en Straf er velbegrundet.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 125 til § 218, som jeg antager vil glæde Kvindesagens Forkæmpere, idet det erstatter Ordet „Kvinde“ med „Person“, hvorved Beskyttelsen for Personer, der er optaget paa en Anstalt af den ene eller den anden Art, mod Attentater fra Personalets Side udvides til at omfatte Mænd. Det er altsaa atter et Punkt, hvor Ligestillingen, om jeg saa maa sige, har sejret.

Under Nr. 127 er der af Mindretallet under Nr. 37, altsaa af Venstre, stillet Forslag om, at alle groft uagtsomme Kønshedsforbrydelser skal straffes. Naar det siges saaledes, forekommer Tanken, jeg havde nær sagt, uimodsigelig rigtig, men jeg tror, at det i Praksis vil være meget uheldigt at have denne Bestemmelse, ikke mindst naar man har sat Aldersgrænsen saa højt, som man altsaa har gjort det ved Lovforslaget, nemlig 18 Aar ved Forførelse, og har medtaget en Paragraf som § 219, en Paragraf, jeg i sin Tid har kaldt for Pasha-Paragraffen, altsaa handlende om den, der misbruger unge Kvinder, han har i sin Tjeneste. Disse Paragraffer har hos flere Praktikere vakt ret stor Betænkelighed, og denne Betænkelighed maa vokse i meget høj Grad, naar man giver en saa almindelig Uagtsomhedsbestemmelse som den, her findes. Efter Lovforslagets § 225, som vi altsaa for vort Vedkommende foretrækker, er Uagtsomhedens Strafbarhed paa dette Omraade begrænset til en Uagtsomhed med Hensyn til visse objektive, let oplyselige Kendsgeminger, f. Eks. Alder, Anbringelse paa Anstalt og den Slags Ting, og det maa jeg finde rigtigt.

Med Hensyn til kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn stiller Lovforslagets § 229 sig paa det Standpunkt kun at straffe den, der modtager Betaling